

prawej oraz wstrząsu krwotocznego, którego to obrażenia spowodowały powstanie choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156§1 pkt 2 kk oraz drugi uczestnik bójki – M. P. - odniósł obrażenia w postaci powierzchownego urazu głowy, rany tłuczonej łuku brwiowego oraz ran ciętych palca V i kłębu prawego naruszających czynności narządu jego ciała na okres powyżej dni 7,

tj. o czyn z art. 159 k.k. i art. 158§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2012r., sygn. akt V Kp 1943/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia zastosował wobec A. S. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchylenie bądź zmianę stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci wyjaśnień współpodejrzanych, zeznań świadków, a także wyniki oględzin, zabezpieczone dowody rzeczowe, opinia biegłego z zakresu badań broni i balistyki, opinia z zakresu badań fizykochemicznych, opinia z zakresu badań biologicznych, opinia z zakresu informatyki i techniki komputerowej, opinia dotycząca telefonów komórkowych, bilingi połączeń, zapisy monitoringu, wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego A. S. zarzucanych mu czynów. Wobec powyższego zachodzi ogólna podstawa stosowania środków zapobiegawczych opisana w art. 249 § 1 k.p.k.

Nie ustala uprawniająca do stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania obawa mactwa procesowego ze strony podejrzanego oraz nakłaniania przez niego innych osób do złożenia fałszywych zeznań lub nieprawdziwych wyjaśnień. Na obawę tą wskazuje sam charakter zarzucanych podejrzanemu czynów, które były popełnione wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, które łączą więzy zawodowe oraz zależności wynikające ze wspólnych przestępczych przedsięwzięć, w ramach kierowanej przez podejrzanego zorganizowanej grupy przestępczej, w sytuacji gdy mimo wzmoczonych działań nadal nie zdołano ująć wszystkich jej członków ani osób współdziałających w przestępstwach objętych zakresem śledztwa. W judykaturze utrwalił się pogląd, że samo uczestnictwo w strukturze zorganizowanej uzasadnia wystarczająco obawę mactwa, a to ze względu na znajomość jej uczestników, ich wzajemne powiązanie, istnienie dróg przepływu informacji, solidarność grupową bądź także inne środki wywierania wpływu od gróźb po przekazywanie środków do życia czy zapewnianie ich rodzinom uczestników. Uczestniczenie w zorganizowanych strukturach przestępczych wiąże się ze specyficzną postacią relacji i wzajemnych powiązań oraz zależności pomiędzy uczestnikami tego typu form działalności przestępczej. Powyższe sprawia, że w pełni uzasadnioną jest obawa, iż podejrzani w razie niestosowania środka zapobiegawczego o izolacyjnym charakterze, mogą podejmować próby mactwa oraz innych bezprawnych działań utrudniających postępowanie, o czym mowa w przepisie art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. (por. postanowienie SA w Krakowie, II AKz 118/09, KZS2009/5/42, postanowienie SA w Katowicach, II AKz 592/09, Lex nr 553815). Zależności te mogą realnie wpływać na zachowania procesowe uczestników śledztwa, na co in concreto zdaje się postawa procesowa niektórych z nich.

Nie przesądzając w żaden sposób o winie i sprawstwie A. S.– należy zważyć także, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez niego zarzucanych mu czynów, przy uwzględnieniu ich doniosłości oraz uprzedniej karalności A. S., który aktualnie pozostaje pod zarzutem popełnienia czterech przestępstw, w tym przestępstwa kierowania zorganizowaną grupą przestępczą stypizowanego w art. 258 § 3 k.k. zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 10 oraz popełnionych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej dwóch przestępstw stypizowanych w art. 159 k.k. zagrożonych karą pozbawienia wolności do lat 8, uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Okoliczność ta, zgodnie z dominującymi aktualnie poglądami judykatury, stanowi, przy spełnieniu warunków, o których mowa w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k. stanowi samodzielną przesłankę szczególną stosowania tego środka zapobiegawczego (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 19 stycznia 2012r., I KZP 18/11,

OSNKW 2012/1/1, LEX nr 1102081, Biul.SN 2012/1/12). Grożąca podejrzanemu surowa kara dodatkowo uzasadnia przekonanie, iż podejrzany przebywając na wolności może utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne w szczególności ukrywać się przed organami ścigania, w tym za granicą bądź w inny bezprawny sposób wpływać na toczące się postępowanie. Niebezpieczeństwo to, jawi się jako realne, gdy zważy się na okoliczności, że podejrzany przed zatrzymaniem ukrywał się przed organami ścigania, co skutkowało wszczęciem jego poszukiwań na podstawie listu gończego. Wprawdzie podejrzany w dniu 23 grudnia 2012r. stanął się wraz z obrońcą na Komendzie Wojewódzkiej Policji w., niemniej jednak uczynił to po zatrzymaniu innych współpodejrzanych, wiedząc o tym, że jest poszukiwany, bowiem w dniu 18 grudnia 2012r. dokonano przeszukania w jego miejscu zamieszkania, w obecności jego konkubiny K. B.. Co więcej, jak wynika ze zgromadzonych dowodów, podejrzany w dniu 18 grudnia 2012r. został ostrzeżony o dokonywanych zatrzymaniach i w tym czasie nie przebywał w miejscu swego zamieszkania.

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakikolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować.

W toku śledztwa przeprowadzono liczne czynności procesowe, które podejmowano bez zbędnej zwłoki. W szczególności kontynuowano czynności procesowe z udziałem podejrzanych, przesłuchano świadków, pozyskano opinie biegłych, dokonano oględzin, pozyskano dane z zapisów monitoringu oraz bilingi telefoniczne. W celu prawidłowego zakończenia postępowanie przygotowawczego należy jednak kontynuować podjęte działania. W szczególności niezbędne jest kontynuowanie czynności procesowych z udziałem podejrzanych, w tym zwłaszcza niezbędne jest przeprowadzenie szeregu konfrontacji, ustalenie pozostałych osób biorących udział w zdarzeniach objętych zakresem śledztwa, kontynuowanie przesłuchania świadków, w tym w celu zweryfikowania podawanej przez podejrzanych linii obrony, odtworzenie podejrzanemu zapisów rozmów, uzyskanie zleconych dotychczas opinii biegłych, a nadto uzyskanie opinii sądowno-psychiatrycznej dotyczących podejrzanych, uzyskanie uzupełnionej analizy kryminalnej otrzymanych bilingów połączeń telefonicznych, zebranie pełnych danych osobopoznawczych dotyczących podejrzanych. Po wykonaniu powyższych czynności należy przeprowadzić czynności końcowych śledztwa z udziałem podejrzanych i ich obrońców.

Zważyć należy, iż w stosunku do podejrzanego nie zachodzą warunki uzasadniające odstępianie od stosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. W toku postępowania nie podnoszono zresztą żadnych miarodajnych okoliczności przemawiających za odstępianiem od stosowania tymczasowego aresztowania, co zgodnie z przyjętą linią orzecniczą obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu (por. postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKa 470/09).) Podkreślić należy, iż odstępianie od tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 1 k.p.k. może nastąpić gdy stosowanie go zagraża poważnie i rzeczywiście życiu aresztowanego bądź egzystencji jego najbliższych, lecz nie wtedy gdy powoduje jakiegokolwiek niewygodę czy zagrożenia (por. postanowienie SN z 30.08.2005r., WZ 62/2005, OSNKW 2005/1568, postanowienie SA w Katowicach z 16.01.2008r., II AKz 33/08, postanowienie SA we Wrocławiu z 10.12.1997r., II AKz 280/97, KZS 1997/11-12/60, postanowienie SA w Krakowie z 19.10.2006r., AKz 393/06, KZS 2006/11/31).

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mógłby nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.